

Лариса МАРЧУК
(Тернопільська область)

Міська рада. Нова ратуша

Чортків. Стара ратуша

Дві ратуші, та одна влада

19 вересня нинішнього року постановою Верховної Ради Чортків віднесено до категорії міст обласного значення. За це проголосували 313 народних депутатів України

Районні центри на Заході України мають одну спільну архітектурну особливість: у кожному місті обов'язково є стара ратуша – споруда з вежею та годинником. У минулому її будували спеціально для органів місцевої влади – магістрату. Сьогодні в таких приміщеннях зазвичай розміщується міська рада. Ось тільки в місті Чортків на Тернопільщині є дві споруди ратуші – стара й нова. Обидві будівлі різняться своєю архітектурою, їх важко сплутати. Хоч обидві мають на своїх вежах по годиннику, й кожний не збивається із заданого ритму. Один скликає торговців і покупців, бо в споруді старої ратуші нині розмаїті крамнички з усіляким товаром. Другий служить представникам місцевої влади – Чортківській міській раді, розташованій у приміщенні нової (1930 р.) ратуші. Нарешті годинник на міській вежі пробив час, коли Чортків із райцентру став містом обласного значення. Міський голова Михайло ВЕРБИЦЬКИЙ, який довго добивався для нього цього статусу, вважає: нині відповідальна й напружена робота в місті тільки розпочинається.

– Михайле Володимировичу, які перспективи відкриває для Чорткова новий статус?

– Зміна статусу – це не амбіційна забаганка міського голови, бо те, про що я клопотався, – мій прямий обов'язок. Адже насамперед зміниться схема надходження коштів для Чорткова. Бо нинішні умови функціонування, зокрема фінансування, не можуть забезпечити належного розвитку міста. Населення Чорткова сягає 30 тисяч осіб, тут працюють чимало мешканців найближчих сіл, навчаються студенти. Відтак потреби на утримання міста постійно зростають. Передовсім слід акцентувати увагу на фінансових потоках, що прямуватимуть зі столиці в Чортків без посередників. Якщо нині лише чверть сплачених податків повертається до міської казни, то тепер ця сума становитиме 75%, тобто втричі більше. Крім того, зі зміною самих схем фінансування відкриваються нові можливості отримання коштів на потреби міста. Існує низка цільових субвенцій, на які відтепер зможе претендувати Чортків.

– І все ж, що вважаєте своїм першочерговим завданням, аби забезпечити мешканцям Чорткова комфортне проживання?

– Вимоги городян до влади постійно зростають. Особливо це стосується утримання житлових будин-

ків. Приватизувавши помешкання, його власники ніяк не можуть стати справжніми господарями, бо не бажать вчитися доглядати за своїм житлом і плекати його. Тому створено вже 75 об'єднань співвласників багатоквартирних будинків. Але змінити психологію людей не так прос-

Чортків. Будинок райдержадміністрації

то. Легше ж бо вимагати потрібне в кабінетах міськради, ніж гуртом усе обдумати, засукати рукава й самим подбати про свій комфорт. Я не люблю ледарів і не беру до уваги жодних їхніх виправдань і аргументів. Наші люди приходять жити до міста й забувають, звідки вони родом – із сусіднього села, де кожний господар планує комфортне проживання у своїй садибі. Усі комунальні проблеми влада не має змоги розв'язати. Гуртом, плануючи кожний етап за допомогою об'єднання співвласників, можна по-справжньому покращувати свій побут і робити проживання в будинку комфортним. Друге завдання – поліпшення в місті стану доріг. Парк легкових і вантажних автомобілів у Чорткові чи не щодня збільшується – це кілька сотень тисяч одиниць транспорту. За моїми підрахунками, до міської казни мало б надходити до 8 мільйонів гривень на рік з податку за реєстрацію цього парку машин, а тим часом усі ці кошти йдуть «нагору». Вважаю, це не є правильним. І все-таки нам вдається лагодити дороги: на реконструкцію 60 кілометрів пішло близько мільйона гривень. Хоча й планували 700 тисяч. Замінили старі насоси на нові в системі водоканалу, капітально полагодили 500-метрову трубу в міському колекторі, придбали нову техніку для комунальної служби та багато іншого, потрібного людям.

– Яка, на вашу думку, найважливіша спільна для всіх міст України проблема?

– Це здоров'я мешканців міст, які задихаються від забруднення, бо в усіх відкритою є проблема сміттєзвалищ, утилізації відходів, будівництва сміттєпереробних заводів. Наш організм на 80 відсотків складається з води. Вода – це життя. А в нас водогони старі, замулені, бо їх давно ніхто належно не обслуговував, не чистив. Інша проблема – очисні споруди в Чорткові, які вже на 80 відсотків не придатні для повноцінної експлуатації. Ось на цих ділянках сконцентрована основна робота міської влади. Новий статус міста дозволяє нам виходити на міністерства, на пряму працювати з інвесторами. Фінансування у 5 мільйонів гривень передбачено грантовим міжнародним проектом стратегії розвитку Чорткова, що спрямований на економічне зростання міста. Це – найближча перспектива.

– Що, на ваш погляд, гальмує розвиток промислових підприємств і приватного бізнесу в Чорткові? Як влада співпрацює з цими структурами?

– Добування всіляких дозволів у столиці замість того, щоб усе вирішити на місці, є найбільшим гальмом розвитку малого й середнього бізнесу. Основне завдання влади – йти назустріч людям, особливо іні-

Костел Св. Станіслава. Чортків

ціативним і небайдужим. Треба їх підтримувати і морально, і матеріально. У нашій країні бракує співпереживання і сприяння кожній справі, яка служитиме загальному добру. Закон має сприяти бізнесу, а не ставити бюрократичні палиці в колеса. Ми підтримуємо всілякі починання, проекти громади. Останнім часом у Чорткові відкрито чимало пам'ятників, пам'ятних знаків на честь історичних подій. Про життя Чорткова постійно інформує міська газета «Чортківський вісник».

Р. С. Михайло Вербіцький подарував «Вічу» кілька примірників міської газети, яка видається в кольорі. Дві сторінки містили докладний звіт чортківських комунальників про те, що вони зробили протягом літа, готуючи об'єкти до зими. Вказані кожна вулиця, кожний будинок, де проведено реконструкцію чи ремонт. Відтак у кожного мешканця за бажання є нагода обійти місто, пересвідчитися в достовірності інформації й скласти власну думку про роботу органів місцевого самоврядування.

Дати

5

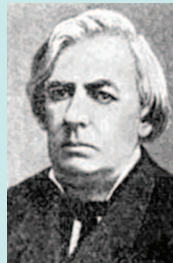
листопада

1823

Справжній романтик Щоголів

А Белінський таки помилявся

«Висне небо синє, // Синє, та не те; // Світе, та не гріє // Сонце золоте...» – ці рядочки пам'ятаються з найранішого, найзолотішого, ще колискового дитинства. І ніколи не забуваються, хоча ім'я автора нерідко вилітає з душі у вирій. Отож нагадаймо припорошене прізвище поета, якого літературознавці мало не зверхньо називають «спізненим романтиком»: Щоголів. Мовляв, спізнився він оспівувати і сиві часи, і красу природи: це вже возвеличували раніше, ба, навіть задовго до тих днів, коли він народився. Справді, було все і в Тараса Шевченка, і в Пантелеймона Куліша, та й у Гомера було...

За радянських часів підозрілим видавалося як походження з давнього дворянського роду, так і те, що дід лірика був священиком, батько – урядовцем, а сам поет обіймав різні чиновницькі посади. Та й писав не про класову ненависть бідноти до царизму, а про ясні зорі чи тихі ранки. А ще бралось до уваги те, що перші щоголівські мініатюри російською мовою піддав суворій критиці несамопитий і нестерпний Віссаріон Белінський. А він, як вважалося, не помилявся.

Неоперений віршувальник спалив рукописи й надовго замовк. Надовго, та не назавжди. Під впливом авторитетного тоді фольклориста і лірика (в душі зятя-

того адепта старовини) Амвросія Метлинського знову заходився мерезжити римовані рядки, які чи не на все двадцять століття позначили знижувальним ярликом: консервативний романтизм. Коли наліпка відпала, з'ясувалося, що під нею – сяйністі діаманти справжньої поезії. І тоді зблиснуло ще одне прозріння: Яків Щоголів не змарнував довгого життя, а виховав дітей, які любили й розуміли лірику, лишив родині у спадок чисте ім'я, ошатний будиночок та збірки віршів «Ворскло» й «Слобожанщина». Отож, як і раніше, як і завжди, «Висне небо синє, // Синє, та не те».

М. С.

